

הקבוצה

"שלום, שמי חיים ואני מכור למין". "שלום חיים", ענו לי כולם בקול אחד. אחרי הפוגה של שניות אחדות, אחרי שמילאתי את ריאותיי באוויר, המשכתי: "ההתמכרות שלי באה לידי ביטוי בצפייה בסרטים פורנוגרפיים, הליכה לזונות, אוננות כפייתית ושיבה שעות על גבי שעות מול האינטרנט. עם הרבה עזרה מהקדוש ברוך הוא אני נקי, נכון להיום ורק להיום, ארבעה חודשים".

מחיאות כפים סוערות נשמעו מכל עבר. הרגשה עילאית של סיפוק מילאה את לבי. סיפוק כזה לא הרגשתי מעודי, גם לא בזמנים שסיימתי מסכתות שלמות בש"ס ואפילו לא ביום שהתמנתי להיות ראש ישיבה. רק ארבעה חודשים חלפו מאז שהצטרפתי לקבוצה המיוחדת הזאת, וחיי השתנו מן הקצה אל הקצה. לראשונה בחיי אני יכול באמת ובתמים להסתכל על עצמי במראה ולאהוב את מה שאני רואה. למדתי לחיות ברוגע ובשלום עם עצמי, להתמודד עם פחדים רבים, שאפילו לא ידעתי על קיומם, בלי לברוח מהם, ומעל לכל – הפסקתי להרגיש לבד. המושגים 'אמונה וביטחון' קיבלו בעיניי משמעות מוחשית וממשית. מאז שאני זוכר את עצמי, ובמשך כל חיי הבוגרים, לא עבר אפילו יום אחד שבו התשוקה והדחפים המיניים לא לקחו חלק פעיל בחיי. נכון להיום זה לי ארבעה חודשים, יום אחר יום, שאני נקי לגמרי מהתעסקות כלשהי בכל סוג של פעילות מינית.

מדי שבוע, כשאני עולה במדרגות הצרות המובילות לחדר הישיבות הקטן בבניין המשרדים שבו מתכנסת קבוצתנו, אני נזכר בנס הגדול שקרה לי ביום ההוא בתל אביב, אותו יום שבו חשבתי שאיבדתי את כל עולמי. אני נזכר בנסיעה ההיא בחזרה לירושלים בשעת בוקר מוקדמת, שבה הכנתי את עצמי לגרוע מכל. כמה לילות של נדודי שינה עברו עליי עד שהבנתי, שבאורח פלא, ירחמיאל פשוט לא ראה אותי! והרי זה מנוגד לכל חוקי ההיגיון והשכל הישר, שכן אני עמדתי ממש מאחוריו, וגם בזמן שכבר הלכתי לכיוון הדלת הוא יכול היה להסתובב ולראות אותי. ועוד מייד אחרי כן פגשתי את שרון, שגרה בכלל בארצות הברית! אפילו עיוור יכול היה לראות את המתנה הגדולה שקיבלתי, את השעון המעורר שצלצל והעיר אותי ממש ברגע האחרון.

קולו הסמכותי של יואב, שישב לימיני, קטע את מחשבותיי. יואב הוא גבר בגיל העמידה, מבנה גופו רחב, שערו מאפיר ועיניו גדולות. מאופן דיבורו לא קשה

היה לנחש שהוא ממלא תפקיד בכיר. יואב קרא בקול פיסקה מתוך "הספר הלבן" אשר, כך הסבירו לי בקבוצה, נלקח ברובו מתוך "הספר הגדול" – אותו ספר ששרון סיפרה לי עליו. כמה חוכמה יש בספר הזה, הרהרתי בלבי תוך שעקבתי בעיני, מלה במלה, אחר הכתוב בספר.

הקטע שיואב קרא עסק בצעד השמיני מבין שנים עשר הצעדים, הצעד שבו אנו עורכים רשימה של כל אלו שפגענו בהם בעבר ומבקשים את סליחתם. בלבי הייתה פינה חמה לצעד הזה, שבזכותו התחברה שרון מחדש עם בעלה לשעבר, ובעקבות זאת הגיעה ארצה ופגשה אותי באותו לילה שבו השתנו חיי מן הקצה אל הקצה. רק עכשיו יכולתי להתחיל לעמוד על המשמעות העמוקה של הצעד החשוב הזה. הצעד הזה, שלכאורה מיועד לאלה שפגענו בהם, בעצם נועד בעיקר עבורנו. לא הם אלה הזקוקים לסליחה אלא אנחנו. הצעד הזה נועד לאפשר לנו להשתחרר מכל אותם כעסים ורגשות אשם האגורים בתוכנו. אותם רגשות שלילים מפעילים את מעגל הקסמים ההרסני שלנו, של התנתקות מהעולם והתבצרות מאחורי חומות ההגנה שנבנו בתוכנו פנימה.

רק עכשיו, אחרי כל כך הרבה שנים, הבנתי לראשונה את המשמעות העמוקה של קריאת שמע שעל המיטה. מדי לילה בלילה, ממש לפני השינה, אנו אומרים: "הריני מוחל וסולח לכל מי שהכעיס והקניט אותי או שחטא כנגדי – בין בגופי, בין בממוני, בין בכל אשר לי; בין באונס, בין ברצון, בין בשוגג, בין במזיד". כמה אוהב אותנו הקדוש ברוך הוא! איזו מתנה נפלאה היא היכולת ללכת לישון חופשיים ומשחררים לגמרי מכעסים ומרגשות אשם! כמה שזה חיוני לבריאותנו הגופנית והנפשית!

עקבתי בעיני אחרי חבריי לקבוצה שקראו, כל אחד בתורו, קטע מתוך הספר. בכל פעם מחדש אני נפעם מהאופן שבו הספר הזה, הכתוב בצורה פשוטה כל כך, מצליח להתחבר לנימים העמוקים ביותר בנפש האדם באשר הוא, ועוזר לו להתרומם מתהומותיו ולבנות את עצמו מחדש, צעד אחר צעד, נדבך אחרי נדבך, עקב בצד אגודל, בתהליך שבו כל צעד צומח מתוך הצעד שלפניו, ואשר בסופו, אחרי עבודה רבה ומעמיקה, זוכים להתחבר מחדש לחיים.

הייתי כל כך שקוע בספר עד שלא שמתי לב למחוגי השעון, שהסתובבו להם לאטם והראו שחלפה שעה. אבנר, מנחה הקבוצה, הודיע על סיום המפגש, אך לפני כן נעמדנו כולנו – דתיים וחילונים, צעירים ומבוגרים – במקומותינו מסביב לשולחן העגול, אחזנו זה בידו של זה, ובעיניים עצומות אמרנו כולנו יחד את תפילת השלווה:

"א-לי,

תן בי את השלווה

לקבל את הדברים שאין ביכולתי לשנותם,

האומץ לשנות את אשר ביכולתי,

והתבונה להבחין בין השניים".

האווירה בחדר הייתה מחשמלת. רוממות רוחנית עילאית אפפה את כולנו. מהדקה הזאת אני שואב, מדי שבוע בשבוע, את כוחות נפש המחזיקים אותי עד למפגש הבא. בזמנים קשים, כאשר התשוקה מתעוררת לה ומאיימת להרוס את כל מה שבניתי בעמל רב, מייד אני נזכר ברגע המיוחד הזה, ולפתע אני מתמלא בכוחות חדשים הנותנים לי את היכולת להמשיך. בעיניים דומעות אני מודה לקדוש ברוך הוא על הזכות להיות חלק מקבוצת האנשים המיוחדת הזאת, שלמרות השוני הרב באורחות חיינו בחרנו לשזור את חיינו יחד, להיות שם זה בשביל זה, לתמוך ולעודד, מתוך הבנה עמוקה והחלטה נחושה ואמיצה שרק כך נוכל לנצח את התשוקה, ולו רק להיום.